

L'OPINIÓ

EDITORIALS

EL CAMI DE LA VICTORIA

La vida dels pobles hispànics, que semblava esmorteïda durant la primera etapa de la dictadura establerta pels Poders irresponsables, va revifant-se a poc a poc amb més virior que ningú no esperava.

A tot arreu apareixen senyals d'un entusiasme i vigoria que si arriben a coordinar-se d'una manera efectiva poden fer canviar radicalment les coses.

Però, per a això, cal que hi hagi unitat d'acció. Els aliats, en la passada guerra, no s'asseguraren la victòria fins que aplegaren llurs forces sota una sola direcció.

Així mateix, els homes d'esquerra de tota Espanya no assolirem el triomf dels nostres ideals només que unint-nos fermament, encara que sigui d'una manera temporal i per una finalitat determinada, a l'entorn d'una ensenya única.

Té raó el nostre amic Peiró quan diu, en l'anterior número de L'OPINIÓ, que la Intelligència republicana pactada entre els elements d'esquerra de Catalunya hauria d'anomenar-se «Intelligència revolucionària».

Efectivament; no es tracta d'una aliança electoral més, com tantes n'hi ha hagut, per tal de combinar unes candidatures que satisfacin interessos més o menys respectables, vanitats més o menys confessables.

La missió que s'ha d'imposar la Intelligència és més important i més seriosa. El seu objectiu és mantenir la Unió indestructible de tots els homes esquerristes de bona voluntat fins a aconseguir l'enderrocament dels «obstacles tradicionals» i la consolidació definitiva del nou règim instaurat.

Mentre això no sigui acomplert, cal lluitar un dia i l'altre, sense desfallences, des de la premsa, des de les tribunes públiques, a tot arreu on sigui possible, amb incansable voluntat.

La finalitat que ens proposem és ben clara. Al cap i a la fi el nom no fa la cosa. Anomenem-la com vulguem, el cas és que la Intelligència existeixi ben ferma, que tots els seus afiliats estiguin decidits a fer-la triomfar sense vacil·lacions.

La República que aquesta Intelligència propugna no és buida de contingut. Recordeu el seu programa, i veureu que les lleis polítiques i socials que es proposa d'implantar són iguals «a les dels Estats capitalistes més avançats».

Això vol dir que, si triomfessin, el

nostre país, d'una sola embranzida, sense trasbalsaments, passaria a ocupar un lloc d'honor entre els més avançats i cultes d'Europa.

Val la pena de lluitar per un ideal així?

Convé o no als companys obrers d'aconseguir la promulgació d'unes lleis que els col·locarien per damunt dels seus germans de França, Anglaterra i altres nacions europees?

Els pot ésser indiferent el passar de viure tothora sotmesos a la més iniqua arbitrarietat autoritària a obtenir, amb el respecte a les seves persones, allò que la majoria dels obrers del món mal·den encara per aconseguir?

De la mateixa manera: és indiferent als patrons conscients del seu deure ciutadà de viure, com avui, sempre temerosos de fondes agitacions obreristes que poden arribar a ésser-los funestes, o els és més asantatjos que s'instauri un règim de ponderada justícia social, dintre del qual puguin harmonitzar-se, per hé que sigui transitòriament,

El revoltat, boix de Melgers